

Sygn. akt IV CSK 294/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku B. S.
przy uczestnictwie J. S., A. D. i K. M.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 listopada 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 22 listopada 2012 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni B. S. wniosła od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 22 listopada 2012 r. oddalającego jej apelację od postanowienia, którym oddalony został jej wniosek o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie udziału we współwłasności bliżej we wniosku określonej nieruchomości, skargę kasacyjną opartą na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. Jako okoliczność mającą uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca wskazała występowanie w sprawie istotnego zagadnienia sprowadzającego się do odpowiedzi na pytanie: „czy w postępowaniu o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie ustalenie przez sąd, iż nie doszło do spełnienia jednej z obligatoryjnych przesłanek wymienionych w art. 172 k.c., a mianowicie upływu ustawowego czasu, zwalnia sąd od obowiązku badania spełnienia drugiej przesłanki tj. samoistnego nieprzerwanego posiadania nieruchomości, czy też w tego rodzaju sprawach sąd powinien badać obie przesłanki, od których spełnienia uzależnione jest nabycie własności nieruchomości w drodze zasiedzenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje, gdy w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna. Na skarżącym spoczywa obowiązek sformułowania i uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko w takim przypadku może być osiągnięty cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Odmowa bądź przyjęcie skargi do rozpoznania zależy bowiem od tego, czy powołane w skardze okoliczności odpowiadają przesłankom, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wnioskodawczyni powołała się na istnienie „istotnego zagadnienia”, a zatem na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Skuteczne powołanie się na przesłankę określoną w tym przepisie wymaga poza precyzyjnym sformułowaniem konkretnego zagadnienia prawnego, które miało w sprawie wystąpić, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego

rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego problemu oraz wykazania, że ma on charakter uniwersalny, a zatem, iż jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Wnioskodawczyni nie przedstawiła istotnego zagadnienia prawnego, które wymagałoby rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, ograniczając się do postawienia w skardze pytania stanowiącego wyraz jej wątpliwości w związku z oddaleniem jej apelacji przez Sąd odwoławczy. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania brak argumentów prawnych mogących świadczyć o tym, że w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżąca, uzasadniając wniosek, przedstawiła jedynie swoje poglądy na temat rozumienia przepisu, który stał się źródłem jej wątpliwości, oraz sposobu ich wyjaśnienia. Treść postawionego w skardze pytania oraz sposób uzasadnienia wniosku wskazują, że skarżąca zmierzała jedynie do poddania pod osąd Sądu Najwyższego trafności zarzutów skargi, nie zaś wyjaśnienia istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.